

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. P.**
zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem a společníkem
HAVEL & PARTNERS s. r. o., advokátní kancelář
se sídlem Na Florenci 2116/15, Nové Město, Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti: **CHOVSERVIS a. s.**
se sídlem Zemědělská 897/5, Slezské Předměstí, Hradec Králové
zastoupená JUDr. Ondřejem Moravcem, Ph.D., advokátem Advokátní
kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o.
se sídlem Malé náměstí 124, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. června 2022, č. j. KUKHK – 15465/UP/2022 (Kd),

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 30. června 2022, č. j. KUKHK – 15465/UP/2022 (Kd), a usnesení Magistrátu města Hradec Králové ze dne 16. března 2022, zn. SZ MMHK/150572/2017 ST2/Kru, č. j. 64443/2006 MMHK/048910/2022 ST2/Kru, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč k rukám zástupce žalobce, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Magistrát města Hradec Králové (dále také jen „Stavební úřad“) usnesením ze dne 16. března 2022, zn. SZ MMHK/150572/2017 ST2/Kru, č. j. 64443/2006 MMHK/048910/2022 ST2/Kru, zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), řízení o žádosti žalobce podané dne 24. 1. 2000 o povolení změny v užívání stavby „Budova - provozní kanceláře a sklady firmy M. P. - MALZED umístěné v areálu společnosti CHOVSERVIS, a.s., Hradec Králové, Slezské Předměstí č. p. 1053, Zemědělská 3a“ (dále také jen „Stavba“) na pozemku st. p. XA v katastrálním území (dále také jen „Pozemek“). K odvolání žalobce toto žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl a uvedené usnesení o zastavení řízení potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v úvodu žaloby provedl částečnou rekapitulaci průběhu správního řízení předcházejícího vydání usnesení o zastavení řízení.
3. V bodě III. žaloby brojil proti podstatným vadám řízení a namítl nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Vyjádřil názor, že procesní situace v žádném případě neumožňovala správním orgánům zastavit v roce 2022 řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pro údajné „podstatné vady žádosti“ z roku 2000. Tyto orgány byly naopak (s ohledem na předešlý vývoj řízení) povinny přezkoumatelně meritorně vypořádat žalobcem doložené doklady, učinit si úsudek o existenci jeho práva k umístění řešené Stavby na Pozemku, a následně meritorně rozhodnout v závislosti na výsledku tohoto posouzení. K takovému věcnému posouzení však z jejich strany fakticky vůbec nedošlo.
4. Žalobce uvedl, že byl výzvou Stavebního úřadu ze dne 5. 9. 2017, č. j. 64443/2006 MMHK/153600/2017 ST2/Kru, vyzván, aby *doplnil žádost o tyto údaje a podklady: „doložit právo k pozemku pod stavbou (st. p. XA v katastrálním území) na základě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016 zn. 8As79/2014.“* K uvedenému výzvě se žalobce vyjádřil a doložil podklady v podání ze dne 28. 11. 2017 a také v následujících svých podáních ze dne 11. 5. 2020, 18. 2. 2021, 25. 2. 2022 a 13. 3. 2022.
5. Žalobce proto dle svého přesvědčení Stavebnímu úřadu podrobně vysvětlil, že Stavba je oprávněná, on že disponuje právem k trvalému umístění Stavby na Pozemku, přičemž k tomu označil příslušné důkazy, které mu v rámci svých předcházejících podání předložil, a to plně ve smyslu závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 8 As 79/2014 – 108, a následného rozsudku ze dne 2. 11. 2016, č. j. 8 As 79/2014 – 124.
6. Namísto toho, aby správní orgány zohlednily a vypořádaly všechny doložené důkazy jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti, a učinily si úsudek o právu žalobce, takové vyhodnocení neučinily a ukončily řízení procesním (nemeritorním) způsobem.

7. Jestliže ale žalobce na základě daných důkazů i v řízení před Stavebním úřadem výslovně tvrdil, že jimi doložil jiné právo, které jej opravňuje k (dalšímu) umístění Stavby na cizím pozemku (a pro vyhovění žádosti o změnu v užívání stavby), byly správní orgány povinny se s tímto tvrzením vypořádat meritorně a přezkoumatelně vysvětlit, proč takové právo je (či hypoteticky není) konkrétními dokumenty ve spisu doloženo. Správní orgány byly v daném případě povinny rozhodnout o žádosti meritorně a v rámci toho přezkoumatelně vysvětlit, zda žalobcem doložené důkazy dosvědčily jeho právo k umístění Stavby na Pozemku. To však neučinily, s předloženými důkazy se jakkoli přezkoumatelně nevypořádaly.
8. Takový postup shledal žalobce procesně vadným a závěry o nepřesvědčivosti důkazů bez jakéhokoli dalšího odůvodnění jsou dle jeho mínění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
9. V bodě IV. žaloby se žalobce věnoval otázce doložení práva k umístění Stavby na Pozemku, v jejím bodě V. se pak věnoval popisu paralelních soudních řízení, která jsou v dané věci vedena před civilními soudy. S ohledem na hodnocení důvodnosti námitky uvedené v době III. žaloby, které je obsaženo níže v nalézací části tohoto rozsudku, nepovažuje krajský soud za potřebné obsah těchto částí žaloby popisovat v podrobnostech, ostatně žalovanému i osobě zúčastněné na řízení je obsah žaloby dobře znám.
10. Žalobce závěrem navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí Stavebního úřadu zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
11. Obsah repliky žalobce ze dne 9. 1. 2023, se kterou měl soud možnost se seznámit těsně před vyhlášením rozsudku, neměl na posouzení důvodnosti žaloby žádný vliv a význam.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní důvody jsou shodné s odvolacími námitkami, se kterými se podrobně vypořádal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, na které plně odkázal. Stavební úřady se snažily postupovat na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 8 As 79/2014-124. Vzhledem k tomu, že žalobcem nebylo prokázáno vlastnické právo nebo jiné právo k Pozemku, na kterém se Stavba nachází, resp. žalobce jako žadatel doklad o takovém právu v řízení nedoložil, Stavebnímu úřadu nezbylo než řízení zastavit, s jeho rozhodnutím se žalovaný ztotožnil. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

13. Osoba zúčastněná na řízení ve věci písemné vyjádření nepodala.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem souhlasili výslovně jak žalobce, tak žalovaný. O věci usoudil následovně.

15. Již s ohledem na datum podání žádosti žalobce o povolení změny v užívání stavby (24. 1. 2000) je zřejmé, že v posuzované věci jde o komplikované správní řízení, které trvá již řadu let. Rovněž před zdejšími soudy není uvedena věc poprvé. Z obsahu správního spisu vybírá krajský soud ty momenty, které považuje pro posouzení důvodnosti námitky obsažené v bodu III. žaloby za podstatné.
16. Na základě kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2014, č. j. 30 A 27/2013-52, se věc v řízení před Nejvyšším správním soudem stala předmětem rozhodování jeho rozšířeného senátu. Ten v usnesení ze dne 10. 5. 2016, č. j. 8 As 79/2014-109, judikoval tento právní závěr: „*Prodloužení trvání dočasné stavby nebo její změnu na stavbu trvalou bez stavebně technických změn stavební úřad projedná v řízení o povolení změny v užívání stavby podle § 85 odst. 1 stavebního zákona č. 50/1976 Sb. Žadatel o takovou změnu v užívání stavby je povinen doložit, že je vlastníkem pozemku, na němž je stavba umístěna, anebo že má k němu jiné právo, které jej opravňuje k (dalšímu) umístění stavby na cizím pozemku.*“
17. V návaznosti na toto rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu poté osmý senát Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 2. 11. 2016, č. j. 8 As 79/2014-124, zrušil jak shora uvedený rozsudek zdejšího soudu, tak rozhodnutí žalovaného a věc byla vrácena stavebním úřadům k dalšímu řízení.
18. V reakci na shora uvedený právní závěr Nejvyššího správního soudu Stavební úřad vyzval žalobce dle § 45 odst. 2 správního řádu výzvou ze dne 5. 9. 2017, aby „*doplnil žádost o tyto údaje a podklady: doložit právo k pozemku pod stavbou (st. p. XA v katastrálním území) na základě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016 zn. 8As 79/2014.*“ Součástí této výzvy bylo i upozornění, že pokud nebudou nedostatky žádosti ve stanovené lhůtě odstraněny, bude řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.
19. Z obsahu správního spisu dále plyne, že žalobce na tuto výzvu reagoval ve stanovené lhůtě přípisem ze dne 28. 11. 2017, v němž tvrdil, že takové právo mu svědčí a dokládal to příloženými listinami, např. osvědčením o prohlášení Ing. K. R., bývalého prokuristy osoby zúčastněné na řízení. Informoval také Stavební úřad o zahájení řízení před civilním soudem, jehož předmětem měla být nastolená právní otázka coby předběžná otázka pro posouzení jeho žádosti.
20. Dalším podáním, v němž se žalobce snažil ozřejmit Stavebnímu úřadu existenci jiného právo, které jej opravňuje k (dalšímu) umístění Stavby na Pozemku, byl jeho přípis z 11. 5. 2020, jehož přílohou byla i kupní smlouva z roku 1992 zmiňovaná žalobcem v žalobě. K dané otázce se pak vyjadřoval rovněž ve svém podání ze dne 18. 2. 2021, v němž argumentoval i v žalobě rovněž zmiňovanou smlouvou z roku 1996 a odborným právním stanoviskem JUDr. Mgr. Pavly Voříškové, Ph.D.
21. Dále považuje krajský soud za důležité zmínit existenci svého rozsudku ze dne 5. 1. 2022, č. j. 30 A 66/2021-62, kterým shledal Stavební úřad v daném správním řízení nečinným a nařídil mu vydat ve stanovené lhůtě rozhodnutí ve věci. V podrobnostech odkazuje soud na obsah odůvodnění tohoto rozsudku, který je účastníkům tohoto řízení i osobě na něm zúčastněné znám.
22. Výsledkem činnosti Stavebního úřadu po vydání tohoto rozsudku je shora citované usnesení Stavebního úřadu o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu ze

dne 16. 3. 2022. Ještě před jeho vydáním se však žalobce k prokázání existence svého práva na (další) umístění Stavby na Pozemku vyjadřoval ve svých podáních z 25. 2. 2022 a 13. 3. 2022, v nichž opětovně odkazoval na všechny důkazy, které doložil, nebo jejichž provedení navrhl, v souvislosti s prokázáním této skutečnosti.

23. Dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
24. Důvodem pro zastavení správního řízení tedy nemůže být jakákoliv neodstraněná vada žádosti, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, tedy brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat.
25. O takovou situaci ale nejde v projednávané věci. Žádost žalobce o povolení změny v užívání stavby byla Stavebnímu úřadu doručena 24. 1. 2000. Poslední výzva Stavebního úřadu dle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti byla ze dne 5. 9. 2017; v ní Stavební úřad po žalobci žádal předložení dokladu k doložení jeho práva k Pozemku pod Stavbou na základě právních závěrů vyslovených v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016, sp. zn. 8 As 79/2014 (přesná citace výzvy viz shora). Stavební úřad žalobce poučil, že pokud nebudou nedostatky žádosti ve stanovené lhůtě odstraněny, bude řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.
26. Jak však plyne ze shora uvedeného, žalobce na tuto výzvu reagoval (podáním ze dne 28. 11. 2017) a v požadované lhůtě a následně i v dalším průběhu řízení předkládal podklady a navrhoval důkazy (rovněž viz shora), které dle jeho přesvědčení existenci onoho „jiného práva, které jej opravňuje k (dalšímu) umístění stavby na cizím pozemku“ ve smyslu citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 8 As 79/2014-109, prokazují. Doplnění své žádosti tedy považoval za dostačující a ostatně ani Stavební úřad po obdržení přípisu žalobce z 28. 11. 2017 nedospěl k závěru, že by tomu tak nebylo, protože po uplynutí jím stanovené lhůty správní řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu nezastavil.
27. Učinil tak až usnesením ze dne 12. 5. 2020. To však žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 8. 2020 zrušil a věc vrátil Stavebnímu úřadu s názorem, že Stavební úřad bude muset vyhodnotit podklady předložené ve správním řízení žalobcem k prokázání existence jeho práva, které by jej k umístění Stavby na Pozemku na neomezenou dobu opravňovalo.
28. Pro krajský soud je proto překvapující, že stavební úřady obou stupňů nyní znovu (ze zcela stejného právního důvodu a při v podstatě nezměněném skutkovém stavu věci) předmětné stavební řízení opět zastavily, aniž by věc meritorně posoudily.
29. Zastavení stavebního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu by přicházelo v úvahu v případě, pokud by žalobce coby žadatel v rozsahu požadovaném Stavebním úřadem svoji žádost nedoplnil, a to ani po výzvě správního orgánu, a žádost by tak neobsahovala všechny podklady pro rozhodnutí.
30. V posuzovaném případě se však s ohledem na shora uvedené nejedná o situaci upravenou v § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť stavebními úřady projednávaná žádost žalobce z roku 2000 netrpí vadou, která by bránila pokračování v řízení. Žalobce k výzvě správního orgánu předložil a navrhl Stavebnímu úřadu důkazy, které dle jeho mínění dokládají, že jeho žádosti o změnu Stavby ze stavby dočasné na stavbu trvalou je možno vyhovět, neboť za tím účelem předložil všechny relevantní podklady. Pokračování

v řízení tedy nejenže nic nebrání, ale Stavební úřad je za této situace povinen ve správním řízení nashromážděné a provedené důkazy vyhodnotit a ve věci meritorně rozhodnout. Tedy buď žádosti vyhovět, nebo ji zamítnout. Rozhodně však neexistuje právní důvod pro to, aby řízení bylo ukončeno jeho zastavením dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

31. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou přitom navíc vnitřně rozporná. Byť Stavební úřad stavební řízení zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, na str. 4 svého usnesení konstatuje, že *„Předkládané důkazy o jiném právu k pozemku nelze považovat za přesvědčivé, když ani obecné soudy nemají jasno v jejich hodnocení. Uzavřel tedy (Stavební úřad – pozn. soudu), že žadatel nedoložil vlastnické právo ani jiné právo k pozemku č. XA, na kterém je umístěna stavba, jejíž změnu na stavbu trvalou žádá.“*
32. Rovněž žalovaný, přestože s důvody pro zastavení řízení uvedenými Stavebním úřadem souhlasil (jak už je uvedeno shora - s ohledem na obsah zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2020 pro krajský soud překvapivě), se na str. 6 a 7 svého rozhodnutí do určitého skutkového a právního hodnocení žalobcem předložených a navržených důkazů pouští.
33. Nutno ovšem vzápětí dodat, že takové hodnocení provedly stavební úřady obou stupňů způsobem velmi stručným, zcela okrajovým a rozhodně nedostatečným pro to, aby snad bylo možno konstatovat, že formálně sice ve věci rozhodly chybně, pokud řízení zastavily, ale fakticky že věc posoudily meritorně, tedy že se s důkazy předloženými a navrženými žalobcem řádně vypořádaly a své závěry odůvodnily způsobem stanoveným v § 68 odst. 3 správního řádu. Tak tomu opravdu není. Uvedené pasáže obou rozhodnutí ale jen dotvrzují závěr, že žádost, na základě které bylo stavební řízení zahájeno, netrpí vadami, které by bránily v jeho pokračování.
34. Krajský soud proto uzavírá, že neshledal zákonné důvody pro zastavení daného stavebního řízení s odkazem na § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Pro tuto nezákonnost mu tak nezbylo, než rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Protože stejnou vadou trpí i prvoinstanční usnesení Stavebního úřadu o zastavení řízení, zrušil současně i toto rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
35. V dalším řízení tak stavební úřady budou muset o žalobcově žádosti z roku 2000 rozhodnout meritorně, tedy buď ji vyhovět, nebo ji zamítnout. Pro úplnost krajský soud dodává, že právními závěry vyslovenými v tomto rozsudku jsou v dalším řízení stavební úřady vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
36. K jejich postupu v dalším řízení, jakož i k hodnocení uvedených důkazů, se krajský soud v tuto chvíli vyjadřovat nemůže, a to s ohledem na zásadu subsidiarity správního soudnictví, jak je vyjádřena zejména v § 5 s. ř. s., neboť by tím činnost správních orgánů fakticky nahrazoval. Ze stejného důvodu nemohl přistoupit ani k posouzení důvodnosti žalobních námitek obsažených v bodech IV. a V. žaloby, které se již týkaly převážně právě problematiky doložení práva žalobce k umístění Stavby na Pozemku, jejíž vyhodnocení náleží v první řadě stavebním úřadům.

VI. Náklady řízení

37. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které

důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch strana žalující, má proto právo na přiznání náhrady důvodně vynaložených nákladů.

38. Žalobce uhradil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč.
39. Zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) po 3 100 Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 citované vyhlášky). Rovněž má právo na náhradu režijních paušálů za 2 úkony právní služby po 300 Kč. Odměna za právní zastoupení tak činí 6 800 Kč.
40. Zástupce žalobce doložil doklad o tom, že je registrován jako plátce DPH. Náklady soudního řízení proto dále představuje 21 % DPH z odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč.
41. Celkem tedy činí důvodně vynaložené náklady řízení na straně žalobce 11 228 Kč.
42. Krajský soud doplňuje, že za důvodně vynaložené náklady soudního řízení na straně žalobce nepovažuje podání jeho zástupce ze dne 9. 1. 2023 (replika k žalobě), neboť, jak už je uvedeno shora, neměl obsah tohoto podání pro rozhodnutí soudu o důvodnosti žaloby žádnou relevanci.
43. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).
44. Osobě zúčastněné na řízení náklady na řízení přiznány být nemohly. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala, ostatně osoba zúčastněná na řízení náhradu nákladů řízení ani nepožadovala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 10. ledna 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu